

ANY NOU

Deixem per a les al·legories puerils o bé festives, de representar l'any finit per un vell caduc i el que comença, amb qualsevol altra imatge que suggereixi la idea de la plenitud juvenívola i l'alegria.

Jo sempre m'he imaginat l'any que comença, com un breu parèntesi que obre un interrogant damunt la vida de cadascú. El nostre innat afany de benestar terrenal, ha estès la darrera nit de l'any que mor aquest costum lligat a qualsevol festa, que consisteix en menjar-se els dotze grans de raïm, mentre el rellotge toca les dotze batallades, punt final d'un regnat que, per breu, ni compta en l'infinít del Temps.

I a l'entorn de l'aptesa d'haver finit la susdita deglutició al moment precís, a la humanitat li plau bastir-hi tota mena de bons averanys. L'omnipotència perdria tot el prestigi i la infelicitat no existiria, si per medis tan senzills, poguéssim fermar a grat els vents adversos que a vegades ens tornen cruel el viure.

No em plauria pas que es projectés damunt meu, en lligar-ho amb les idees que exposo, l'aurèola ombrívola del *poseur* filòsof. Ben al contrari; ni blasmo de la sana alegria ni de cap mite innocent. El meu tarannà—i crec també que el de tothom—cal que es mostri a tothora àvid dels instants bons; que retent sempre culte al respecte mútu i a les conviccions, mentre l'existència se'ns porti bé, és perfectament estúpid ennuvol·lar-la amb profecies i més encara, pendre-la sistemàticament pel caire tràgic.

Però es humana feblesa una decidida preferència pels contrastos. Baix aquest aspecte i sempre amb mires a la superació, trobo escaient el primer dia de l'any un balanç, un retoc de bona mena de cara a l'esdevenidor incert. Cal concedir a la interrogació que planteja encetar un nou any, la transcendència que té, innegable i com a conseqüència, uns instants de recolliment—tan breus com ho permet el cop d'ull de cadascú—per esmol·lar les armes, renovar-les, rebutjar aquelles que s'hagin palesat poc eficients en la lluita. Que un enemic fa tanta menys por, quant més els nostres, s'assemblen als seus medis combatius. I el nou any ens pot ésser bon amic; però també pot reservar-nos doloroses sorpreses. Si ens tracta bé cal sentir-n'hi grat; si vol maltractar-nos, cal haver curat de la preparació. Que és ben neci el que desconeix o bé s'oblida de què, així i tot, sempre ens trobem en pla d'inferioritat en topant amb allò que es pugui produir molt per damunt de la capacitat defensiva física o be moral de l'individu.

Per breu que sigui la durada del propòsit i del convenciment, admetre, amb temps per davant, la possibilitat de redreçar una actuació equivocada en qualsevol sentit, produeix immediat un íntim enfortiment, una nova florida de l'optimisme, font de tota il·lusió, d'una certa quantitat de les quals no podem prescindir per necessàries als úniques corporals i anímics.

L'ADORACIÓ DELS REIS

Pintura de Botticelli existent a la Galeria de Florència

I després del balanç i d'haver fet escapte d'energies, a viure... per par-ho a la pràctica!.

Si a la família gaudiu tots, dels màxims beneficis de la salut i d'un pasament, l'alegria serà la vostra companyia inseparable. Imagineu-vos en al estat d'esperit, la taula ben parada per al primer àpat de qualitat, de l'any, Com més breu hagi estat a la seva hora l'ullada retrospectiva i més nifimes a recta consciència les íntimes censures; més optimistes us acarareu amb la bona menja i el vi escumejant. Amb aquella buidor al païdor, tan significativa al bon moment i a la nostra terra, per tradició, amant de la gastronomia.

Consumada, qui us la pendrà aquesta primera alegria?.. Cinc dies més i ens tindrem una altra d'incomparablement més d'lecta. Cinc dies!... larguíssim període comptant amb les ravetes que ens pot fer a la marxa forçada que és el viure modern...

Els Reis!... Aquesta diada representa la bona paga que ens dona l'Any Nou a la rebuda cordial que li fèrem. Que poder comprar la joia dels infants i gaudir-ne a pler són facultat extraordinària i espectacle excel·lents; l'únic que en establir per unes hores la usió entre ells i nosaltres ens fa càndids i ens purifica. Recordem com el Rabi de Galilea n'estava gelós de la companyia dels infants i els atorava el Regne del Cel...

I un bon començ d'any, una diada de Reis sense núvols a la llar, són dues fites que Déu nos les do; que

Cançó tranquil·la

Any Nou que arribes, fent-nos l'ullet, a l'horitzó.
El temps, que et rep amb palmes et deixarà a recó.

Nuet com véns, t'abriguen els jorns assolellats.
Somrius, planè, als idil·lis dels homes i dels gats.

Els dies passen d'esma i els mesos, un a un.
Estiu i hivern ja tenen El teu vestit a punt.

Assota'ns a glaçades, encén-nos a cremors.
Que a mi, en podè enterrar-te, ja m'hauràs fet sortós.

O. SALTOR

25-XII-1929.

Aquest número ha passat per la censura governativa

sempre caldrà abonar-les amb noble agraïment, per més que en tornar l'hora de respondre a la interrogació, els moments viscuts grisos o francament detestables, siguin els que decantem la pesada.

A. ROSICH CATALÁN

1 de gener de 1930.

Postals Romanes

Nadal

Nadal s'acosta, cars amics. Els bells records de l'infància reviuem amb tot l'encís de l'innocència, amb tota la poesia de la liar.

Mai, com aquests jorns memorables, no sentim l'ésser lluny de la família; mai no experimentem amb tanta força la trist condició de l'exiliat.

Nadal! la festa del Nen Jesús, la festa dels infants! Es cert, amics, la festa dels infants, dels petitois; de petitois, però, tots devem ésser-ho. Ho ha dit el Diví Mestre i les seves paraules, en llur senzillesa sublim, tenen un abast transcendent i responen a una necessitat del cor de l'home.

L'home sent envers la ditxa una tendència irresistible. Però l'assoliment d'aquesta ditxa, que és la pau perfecta de l'esperit, no és possible en mitg de les engúnies i neguits de la vida, quan les passions, l'interés i l'egoisme exerceixen al nostre cor llur tirania. Però desitgem tornar als jorns de l'infantesa, infantesa de còs o d'esperit, no importa: però infantesa tanmateix, com a condició indispensable per a esdevenir feliços.

Això us desitja aquestes Pascues als lectors i lectores de DIARI.

ONOFRE ARNAU

Roma 18 desembre de 1929.

IMPREMTA MINERVA

fa tota la feina del ram, amb tota cura

Reivindicació

El negoci d'En Robert

El jove poeta, cansat de veure que la poesia no l'hi donava per a viure, decidí dedicar-se a representant de comerç.

¿Qué faré?... ¿Qué diré?...

Posar un anunci en els periòdics de Berlín.

Als trenta dies tenia l'exclusiva de tres representacions estupendes.

Una de terrenyines per a fer passar per vells els vins de marca falsificats.

Una d'ecos, de les valls wagnerianes, per a rics col·leccionistes de terrenys improductius.

Una de tasses, amb nança a l'esquerra, per a esquerrans.

Un oncle seu, comerciant de tota la vida, home pràctic, senyor formal, fet a caminar amb peus de plom, acostumat a no allargar més el braç que la mànega, seriós, prudent, estalviador i posat, sempre, a la raó, va dir-li, diu:

—¡Bò!... Faràs un negoci com el d'En Robert amb les cabres.

—Bè, ¿quin era el negoci d'En Robert?

—Que en donava dues de negres per una de blanca.

El xicot s'entusiasmà:

—¡Quin home aquest Robert!...

S'havia ficat al cap de tenir un ramat blanc, magnífic i meravellós. Un ramat digne dels déus de la vella Grècia. ¡Cabretes blanques damunt la verdor de maragda dels camps!... Totes de neu a la llum del sol. Amb el pel pentinat i lluent, cabres de seda. En tornar a la cleda, en les nits de lluna, cabres de plata. Collar d'or, campanes de plata... Les cabres campanes de plata i èll, En Robert, berret de senyor. ¡Quin gran senyor el senyor Robert d'el negoci de les cabres!... Jo l'he de reivindicar. Tindrà un monument. Ell, damunt d'una roca blanca, tocant una flauta de set canyes d'or i les cabres, de blanc marbre immaculat, fent cabrioles amb topaments de banyes... Les banyes haurien d'ésser d'ambre, ¿no li sembla?...

Aquella nit es va reunir la comissió mixta de comerciants seriosos a l'engrós.

El poeta passa una temporada a Sant Boi.

SANTIAGO VINARDELL

Madrid-Desembre

Novembre

La boira se'n du els trèmols abaltits; només els salzes ploren, i tremolen dins l'herba, enfredorits, els fills d'aigua que hi moren

Mon cor d'infant amava els tendres que la boira arrecera; [móns volia els núvols per xuclar-ne el fons: misteri de cinglera.

Mon cor adolescent vol l'aire clar i les joies precises.
O vent, amic, espolsa blau enllà les boires indecises!

MARIA TERESA VERNET

Casa Patuel

Saló especial de perruqueria
per a Senyores

Massatges

Manicura

Tintures

Postissos

Depilació

Ondulat Marcel

i permanent, amb un modern

Aparell Rus

Especialitat en el tallat de cabell

C. Isern, 1 - Mataró

NOTA: Els Tramvies que fan el trajecte de Mataró a Argentona i els de circumbalació de Mataró, passen per enfront d'aquesta casa.

CONFITERIA

DE

ENRIC MRACLE

RIERA, 35 - TELÈFON 54

MATARÓ

XAMPANYS NOYET

Caves a Vallgorguina (Barcelona) Viatjant de la casa per Catalunya: PERE FORT Cuba, 60 - Mataró

RESTAURANT DE L'ESTACIÓ VDA. NONELL

Desitja a llur clientela i amitats, un feliç Any 1930

BON SERVEI EN TOT

MATARÓ

ELS REIS D'ORIENT

HAN DIPOSITAT ELS PUPITRES, COSTURRS, ETC. : : : : :
: : : : : amb que volen obsuiar a la mainada, en els tallers de

MOBLES MATEU ROS

BARCELONA, 20 I 36

MATARÓ

Lampisteria : Electricitat : Vidres

FERRAN BOQUET GURGUI

:—: Successor de P. Gurgui :—:

OBRES COMPLERTES I REPARACIONS

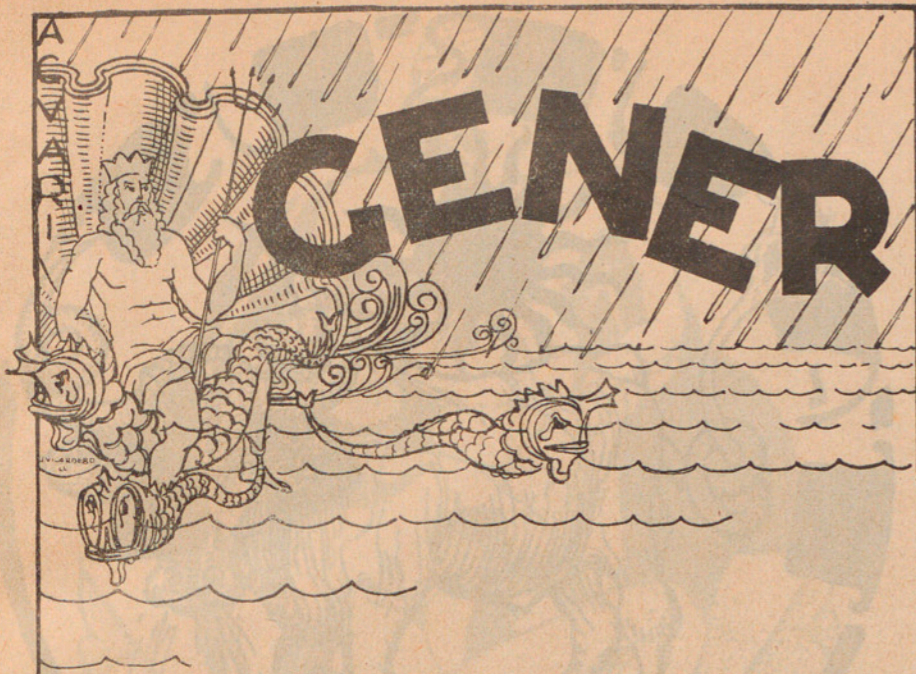
Santa Teresa, 23 - Mataró - Telèfon, 17

CALDERERIA

EMILI SURIÀ

Churruca, 69 - Tefon 303 - MATARÓ

Desitja a llur clientela i amitats, feliç Any Nou

Signe del Zodiac corresponent al mes de gener. El sol hi entra el dia 21 i en surt el 19 de febrer. La disposició irregular de les estrelles que formen aquesta constel·lació donà als astrònoms antics l'idea d'un rierol i per això l'expressaren amb la figura d'un home qui té un càntir del qual surt aigua. També hi ha qui creu que és perquè en aquest mes acostuma sempre a ploure. Molts monuments egipcis tenen gravat aquest signe. Diu Plutarc que en el mes de Tyby la gent acudia a la vora de la mar a cercar aigua que conservava religiosament perquè creia haver trobat Osiris i celebraven grans festes.

Segons un antic llibre — «El Non Plus Ultra de el Lunario y pronóstico perpetuo, compuesto por Don Gerónimo Cortés, Valenciano, expurgado según el expurgatorio del año 1707 de la Santa Inquisición y ahora nuevamente reformado y añadido por Don Pedro Enguera, Profesor de matemáticas» — aquest signe té domini sobre Aragó, Bohèmia, Saxònia, Etiòpia, Dalmàcia, Aràbia, Sodàmia, Asàvia, Piemont i l'India i en ciutats com Constança, Jerusalem, Urbino, Pavia, Monferrato, Samora, Medina, Palència i Sevilla. L'home que nasqués sota aquest signe serà de mitjana estatura, ben parlat, secret, de bones entranyes i venturós en tot allò que emprengués: rebrà algun cop de ferro i perill d'aigua. L'inclinació el portarà a terres estranyes i l'hi anirà millor que en la seva pàtria. Si torna, serà ric i pròsper i s'haurà de guardar d'entrar en enuig perquè en tindria massa: In certo quodam anno erit in dubio vita sua, perquè li senyala una gravíssima malaltia de la qual, si en surt, segons la seva naturalesa i complexió, podrà viure fins a cinquanta vuit anys. Si fós dona, serà molt ponderada i amiga del seu parer i passa el perill de perdre tot allò que hagi assolit. Perill d'aigua. De mitja edat en endavant ho passarà millor, per bé que tingui una malaltia a 24 anys i una altra als 38. Segons la seva naturalesa i temperament podrà viure fins els 82 anys.

Lectors

El factor principal per sostenir un periòdic es la seva subscripció. Si

aquesta és nombrosa la seva vida serà exuberant, tant en el format com en el cos de redacció. A faïç de com la sang, que corre per les venes,

mantè la vida de l'home, el periòdic, segons la seva circulació, és mantindrà, sols aquells dos aspectes, ferm i robust i d'una indefinida durador.

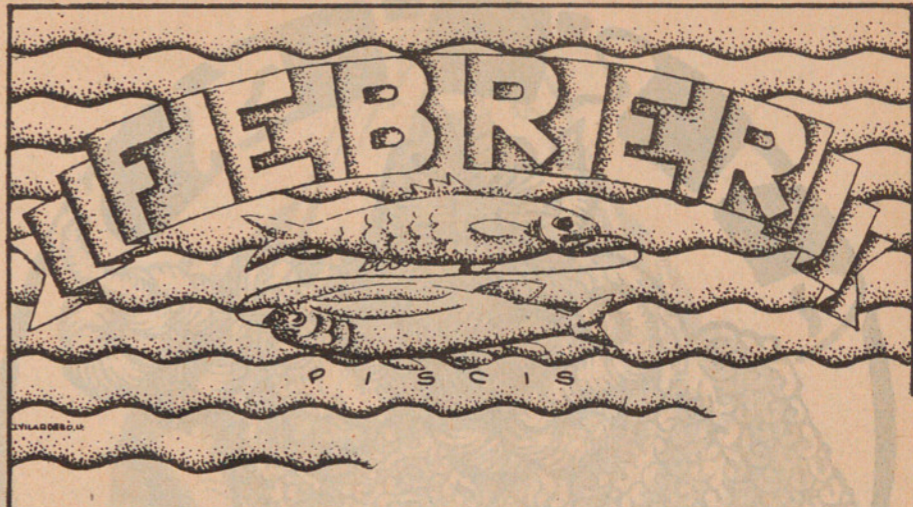
Al assentar aquests principis de vitalitat periodística no volem pas innovar res, abans que tota lògica explanació estant a l'abast de qualsevol intel·ligència.

Malgrat, però aquesta clarividència per mantenir els nostres periòdics, la seva vida avui encara és migrada, i matnes vegades, sembla que hagin de viure d'almoïna, pidolant subscriptors per assegurar-li mes o menys l'existència.

Es ben trist constatar això avui al fer examen del nostre periodisme quan veiem d'altres, dejuns de tot ideal emportats per un indiferentisme glaçador, que'ns arrabassen la major part dels lectors. Racionalment sembla que no haurien de tenir acceptació els periòdics que no tinguessin cap mena d'ideal. L'home, que pensi, ha d'obrar necessàriament per un fi. Malfiem nos'en dels homes que per un canto o altre no tenen un criteri fixe i lògic. Per mes gran que tinguin la façana seran com l'estatua de Nabucodonosor, que una ventada, vingui d'allà on vingui, els farà anar per terra.

Suara s'ha dit, potser inconscientment, que'ls nostres diaris no podrien subsistir perquè no hi havia prou lectors. Es una raó ben poc encoratjadora i mal fonamentada. De lectors en sobren, lo que fa falta son homes d'ideal i criteri noble. Potser algú ens digui: Jo no'm vull embolicar. Demà, però, aquests panxacontentes i altres senyors esteves es trobaran embolicats, de grat o per força, amb la seva covardia.

Aquesta apatia dels lectors es lo que fa mes mal al nostre periodisme que s'esforça tots els dies a mante-

Correspon el mes de febrer, car el sol hi entra el dia 19 i en surt el 21 de març. Aquest signe és representat per dos peixos amb el qual, volien indicar els antics que tal com els peixos són humits perquè sempre estan a l'aigua, així que el sol entra en aquest signe el temps és humit i abundant en aigües.

Té domini a Pèrsia, Irlanda, Normandia, Portugal, Líbia, Cilícia, Pamfília, Geramonds i Mesamonds i en ciutats com Colònia, Venècia, Ratisbona, Alexandria, Orense i Santiago, part de Sevilla. L'home que neixi sota aquest signe, serà amic de veure terres, delectar-se en viatjar per aigua i molt menjador. Passarà perill i viurà malaltís. Home de poques paraules i inclinat a deixar la seva pàtria. Una greu malaltia als 15 anys, una altra als 30 i una altra als 38. Segons la seva naturalesa podrà viure fins els 65 anys. Si és dona, patirà mal d'ulls i serà molt honesta i piadosa i fatigada de mal de mare. S'haurà de guardar del foc. Tindrà una malaltia als 12 anys i una altra als 30 i podrà viure, segons la seva naturalesa fins els 59 anys.

Dibuixos de Joaquim Vilardebò

nir-se a l'altura que modernament li correspon.

D'aquesta resistència passiva s'en resent en els nostres millors diaris que veuen, a davant seu, com, en un sol mes, un diari conformista i buit de tota idealitat augmenta amb quinze mils subscriptors.

Aquesta resistència es mes remarkable encara per la premsa comarcal. L'esforç que representa sostenir un periòdic comarcal solament ho podrien explicar els seus components.

La confecció de la fulla quotidiana en els pobles forans molts dies es avui un conflicte i un treball ingrati que solament la bona voluntat poden superar.

Moltes són les despeses que importa, además, per atendre les exigències d'avui que no corresponen pas als seus ingressos.

Tots aquests sacrificis no son tinguts en compte ni corresponen tampoc al nombre de lectors que deurien subcriure's al periòdic eco de les seves necessitats i atalaia dels seus interessos.

Si avui, diada de Cap d'Any, algú, passant la vista demunt aquests mots, fa examen i se'n sent empenedit de l'abandó amb que ha tingut la nostra premsa obri en conseqüència en l'esdevenidor.

AUSA

Francolí Xampany de Cava

Les vinyes i les Caves naturals del XAMPANY FRANCOLÍ, radiquen en la Conca de Barbarà (Prov. de Tarragona) prop del Monestir de Poblet. La Conca de Barbarà per ses condicions climatològiques, les varietats de ceps i la qualitat dels seus vins, aromàtics, fins i de poc grau alcohòlic, és la regió vinícola més semblant a la Champagne. És la veritable Champagne Espanyola. La temperatura de les Caves naturals, on s'hi cria el FRANCOLÍ, és constant i més baixa que la de les caves artificials d'altres regions Xampanyeres. — El FRANCOLÍ, ha sofert acció de temperatures inferiors a 5 graus sota zero, cosa impossible en altres regions si no és mitjançant procediments artificials, difícils i costosos. El FRANCOLÍ no s'entrega a la venda amb menys de 3, de 5 i 10 anys de Cava. És un vi escumós natural, amb bouquet propi i sense perfum ni aroma artificial.

Signe corresponent al mes de març en el qual entra el sol el dia 21 i en surt el 21 d'abril. La constel·lació és de l'hemisferi boreal. El signe ve representat per un moltó.

Segons el llibre esmentat, l'home nascut sota aquest signe serà enginyós, prudent, d'ànima noble per bé que xerraire i fàcil d'enutjar-se si bé li passarà aviat. Parlarà entre si i no serà molt ric ni molt pobre i serà fidel als seus amics. Tindrà de viure mortuorum causa. Indica un gran senyal en el cos, mal d'algun animal de quatre peus, cop de ferro i sofrirà algunes dissorts i treballs. Una perillosa malaltia abans dels 22 anys i si en surt podrà viure, segons la seva naturalesa, fins els 75 anys. Si fós dona, serà iracunda, molt viva en les seves accions, de bon veure i desimbolta. Si es casa quedarà vidua i tindrà una malaltia perillosa en el cap o en un genoll des dels 7 als 12 anys i segons la seva naturalesa, podrà viure 49 anys. Tant l'home com la dona passaran gran penúria, però tot ho rescabalaran amb llur indústria i treball. Aquest signe té domini damunt d'Anglaterra, França, Alemanya i Polònia i en les ciutats de Florència, Nàpols, Batàvia, Venècia, Cracòvia, Jumala, Pèrgam, Saragossa, Tortosa i Valladolid.

Els Benedictins civilitzadors d'Europa

En els primers segles del cristianisme el treball envilia: grecs, romans

i bàrbars no sentien per ell sinó menyspreu. Néixer «d'un pare que havia treballat» era ja néixer d'una família deshonorada. I no ho cregueu exagerat. Així ens ho conten els historiadors

dors d'aquells temps, tals com Sant Justí, Tácit, Cèsar i d'altres. A més veieu sinó en quin tan baix concepte el tenien els més cabdals personatges d'aquell temps. Per Aristótil «tota professió mecànica, tota especulació mercantil eren treballs degradants i contraris a la virtut». En la República de Plató, el treball manual era incompatible amb els drets polítics, i el comerç, un delictes dels ciutadans. «Jamai podrà sortir res de noble—deia Ciceró—de una tenda o d'un taller. El salari es el preu de servitut. El comerç al detall és verguós. El treball dels artesans és innoble. Els obrers i tenders són el solatge de la ciutat». Séneca s'indignava quan hom deia que'ls oficis eren invenció dels filòsofs. «Els filòsofs no podien descendir a tals vileses».

Aquests grans pensadors, reflexaven l'opinió i els costums de la civilització de llurs temps. Herodot conta que igualment pensaven els tràcis, els escites, els perses, i els lidis.

Quin era, doncs, l'ideal d'aquella gent inculta? Les armes. Sí. Solament l'espasa del druída era ésser homes lliures. D'aixó si que s'en vantaven! i per aixó no és estrany que sovint els veiem guerregarse mutuament, envair les ciutats, saquejar-les i cremar-les. Es clar, com que l'antiga civilització definitivament perduda s'havia envilit en l'ociositat i havia condemnat el treball en aquesta vida que ells creien degradant! Privava als individus de tot dret humà i llavors, naturalment, faltant a aquell precepte que Deu ja havia imposat a nostres primers pares de tenir un gran amor al treball, base principal de tota civilització, podeu comptar a quines atrocitats no es llençarien aquells pobles miserables i salvatges...

Per posar fi contra tals aberracions, d'on vindria doncs, la salvació

Aquest és el signe més antic del Zodiac. 3000 anys abans de la nostra era els astrònoms ja indicaven que el sol hi passava. La constel·lació està formada per les Plèyades i les Hyades. La representació del signe és un brau. El sol hi entra el 21 d'abril i en surt el 22 de maig.

Domina damunt de Pèrsia, Messina, Suïssa, Àsia Menor, Irlanda, Egipte, Armènia i Xipre i en ciutats com Càpua, Palerm, Bolònia, Sena, Verona, Ancona, Trèveris, Parma, Mantua, Girona, Oseu, Toro, Badajoz, Astorga i Jaén. L'home que neixi sota aquest signe serà atrevit, presumptuós i altiu de cor. Inclinat a deixar la seva pàtria i l'hi anirà a llor en terres estranyes. Si es casa tindrà càrrec i hisenda per la dona. També indica que serà mossegat per un gos i tindrà sort en l'art de comprar i vendre. Si no es guarda passarà el perill d'aigua més d'un cop. Et infortuniam mulierum causa. Tindrà una malaltia als dotze anys, una altra als trenta i una altra als quaranta. Si en pot sortir viurà, segons la seva naturalesa fins els 60 anys. Si és dona, serà sol·licita, tindrà bona cura de tot, determinada i inclinació a marxar a terres estranyes. Fecunda i tindrà molts fills, et plures ei indicat habitura maritos. Finalment caurà de molt alt. Una malaltia als setze anys i una altra als trenta tres. Podrà viure, segons la seva naturalesa fins els 66 anys.

Dibuixos de Marian Ribas

d'aquelles nacions? Precisament d'allí on menys s'ho esperaven: del cristianisme, la naixença i primer expansionament del qual, hom havia pretès

ofegar-lo en enormes torrentades de sang.

La Providència, però, sempre sol·licita en vetllar pel bé de l'humanitat.

Hornby Hemelryk & Co. Liverpool

executen ordres en les

Borses de Mercaderies

de Nova York, Nova Orleans, Xicago, Winnipeg, Buenos Aires, Rosario, Londres, Liverpool, Bombay, Alexandria, Havre, etc., etc.

En Cotons, Blat, Blat de moro, Ordi, Civada, Cafè, Sucre, Cacao, Copra, Cautxú, Laca, Plata, Estany, Coure, Zinc, Plom, etc.,

AGENT PER ESPANYA

R. NOBLOM

Corts, 640, ent. - Telèf. 20663 - 20664 - BARCELONA

AGENT PER MATARÓ I LA COSTA

JULIÀ XIRINACHS

Sant Agustí, 30 - MATARÓ - Telèfon 189

Informes gratuïts per l'aplicació de les diferents formes d'operar.

Signe corresponent al mes de maig, representat per dos bessons que volen significar la dolcesa del temps. El sol hi entra el dia 22 de maig i en surt el 22 de juny. Les estrelles més importants de la constel·lació són Càstor i Pòlux, a les quals en altre temps també se les anomenava Apol i Hèrcules.

Aquest signe, segons el llibre que hem esmentat, té domini sobre Hircània, Cirenàica, Marmàrica, part d'Egipte, Armènia i Margina i en les ciutats de Trent, Sete, Vita, Vo, Nuremberg, Brussel·les, Lió, Magüncia, Sigüenza, Murviedro, Còrdova i Talavera. L'home que hagi nascut sota aquest signe tindrà bones entranyes i caràcter liberal. La seva naturalesa l'inclinarà a no viure en la seva pàtria. Correrà molts camins, tindrà molt crèdit i molta hisenda, serà diligent en les seves coses, passarà perill d'aigua i s'haurà de guardar de gos rabiós. També indica que ha de tenir cicatrius i que patirà quatre malalties fins els trenta anys. D'aquí en endavant viurà més sa, i segons la seva naturalesa podrà assolir els 68 anys. Si fos dona tindrà gran constància i serà estimada, tinguda en molt i inclinada al sant matrimoni. Rebrà gran desconhort de coses mal fetes i tindrà algunes malalties. Segons la seva naturalesa podrà viure fins els 62 anys.

tat i per acabar amb aquelles corrupcions, vicis extenuants i guerres exterminadores, disposà que aparegués Sant Benet, el solitari de Subiaco; una

d'aquelles grans figures que Deu de quan en quan envia a la terra com àngels tutel·lars del gènere humà.

Heus-ací, doncs, l'home que per

mitjà de la seva Santa Regla «compendi del cristianisme» i, que Deu, després de la Creu no hà plantat res més que hagi donat tants de fruits, hà de civilitzar l'Europa i presentar-nos-la després totalment renovellada dels mals que'ls desprietats bàrbars l'havien afligida sots el seu domini durant llargues centúries.

Cal, però, abans, perque hom es faci ben bé càrrec de l'esforç gegantí que aquells conscients monjos portaren a cap, donar un ràpid cop d'ull en la forma que mes o menys es trobava Europa en les darreries del segle cinqué, co és, en el moment d'aparèixer Sant Benet.

La Península Ibèrica després de veure passar pel seu terror enormes hordes de Bàrbars com es:els filants, fou conquerida pels visigods; a la Gal·lia s'hi feren forts els francs; a l'Àfrica p'occonsolar s'hi establiren els vàndals; a l'est de la Gal·lia els borgonyons; a la banda oriental de l'imperi Romà hi pul·lulen els ostrogods; els héruls els huns i lombarbs també entraren en escena; finalment, Itàlia, monjoia cobejada de tots, fou l'aiguabarreig de tots aquells pobles que hi restaven en diferents proporcions, i s'hisucceïren diversos reialmes fins a la constitució del Sacre Imperi Romà de Carlemany. Roma, aquella capital del món que havia comunicat la civilització a tots els pobles sotmesos, sent eixugar-se la deu que ha rajat tants segles. Roma l'arbre esponerós l'ombra del qual abastava l'univers, veu tallada aquella soca mil·lenària i des d'ara aquelles branques separades del tronc ja no rebrán mai més aquell saba nodridora. Roma, que durant mil doscents anys havia estat embellida, ornada i engrandida per artistes eximis, per patricis acabalats i senyors poderosos veu esfondrar en poques hores l'obra de tantes generacions! Roma aquella

Aquest signe correspon al mes de juny. El sol hi entra el 22 de juny i en surt el 23 de juliol. Es troba a la part més septentrional de l'eclíptica. Pató i els caldeus consideraren aquest lloc com la porta fosca per on passen les ànimes en encarnar. Es de molt antic que es representa per un cranc o una llagosta sense saber-se perquè. Els xinesos l'anomenaven el pessebre.

Té domini damunt de Numidia, Holanda, Noruega, Zelanda, Bithinia, Burgúndia, Escòcia, Rodes. Lidia i en les ciutats de Constantinoble, Milà, Pisa, Venècia, Tunis, Gènova, Compostela, Lisboa, Granada i Barcelona. L'home que neix sota aquest signe serà esforçat, de bona estatura, humil, alegre; patirà alguns treballs per plets i defensarà causes alienes. Tindrà inclinació a ésser procurador i molt esmerçador. Perill d'aigua, de foc i de ferro. Home brau i de molta estimació. Petites malalties i, segons la seva naturalesa, podrà viure fins els 73 anys. Si fos dona, sortirà diligent i treballadora, propensa a l'enuig que s'aplicarà aviat. Sofrirà inquietuds per la família i els fills. En tindrà molts i estarà exposada a caure de molt alt. Trobarà coses amagades si bé de poc preu. Tindrà vida sana i morirà, segons la seva naturalesa, als 75 anys.

Dibuixos de J. Zaragoza

metrópoli que de segles no havia vist invasors en ses muralles, es veu en pocs moments envaïda pels alans.

sueus i vàndals i Alaric cau damunt d'ella com un llamp esfereïdor i sa- (Acaba a la pàgina 9)

“Banco Urquijo Catalán”

Domicili: Pelai, 42 - Barcelona
Apartat de Correus, 845 - Telèfon 16460
Capital: 25.000.000

Direccions telegràfica i telefònica: CATURQUIJO
Magatzems en la Barceloneta (Barcelona)

AGÈNCIES I DELEGACIONS a Banyoles, La Bisbal, Calella, Girona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, Sant Feliu de Guixols, Sitges, Torelló, Vich i Vilanova i Geltrú.

Corresponsal del Banc d'Espanya a Mataró i Vilanova i Geltrú.

ENTITATS QUE COMPOSEN EN GRUP «URQUIJO»: «Banco Urquijo», de Madrid; «Banco Urquijo Catalán», de Barcelona; «Banco Urquijo Vascongado», de Bilbao; «Banco Urquijo de Guipúzcoa», de San Sebastian; «Banco del Oeste de España», de Salamanca; «Banco Minero Industrial de Asturias», de Gijón; «Banco Urquijo de Guipúzcoa-Biarritz», de Biarritz; i «Banco Mercantil de Tarragona», de Tarragona, i les quals tenen establertes bon nombre de Sucursals i Agències en diferents localitats espanyoles.

Corresponsals directes en totes les places d'Espanya i en les més importants del món

AGÈNCIA DE MATARÓ

Carrer de Carles Padrós, 6
Apartat, número 5 — Telèfons 8 i 305

Igual que les restants Dependències del Banc, aquesta Agència realitza tota classe d'operacions de Banca i Borsa, descompte de cupons, obertura de crèdits, etc., etc.

Hores d'oficina: De 9 a 13 i de 15 a 17 h. Dissabtes de 9 a 13.

TALLERS DE FUSTERIA MECÁNICA

JOAN ALUM EDUARD VALLS

Rambla del Duc de la Victòria
✻✻✻✻ (Cantonada al Massevà) ✻✻✻✻

✻✻ Per a major comoditat del públic, continaen rebent-se ✻✻ els encàrrecs en el domicili de JOAN ALUM, Sant Josep, 16

AL MARGE DELS FETS

L'any vell i l'any nou

Quan començo escriure aquest comentari, l'any 1929 encara no és finit. Ha entrat, però, en l'agonia i li resten solament, unes hores de vida, poques, ben pòques, curtes, per ell, com minuts fugissers. ¡Què vell s'ha fet en 365 dies! La testa pelada, la cara esgrogueïda coberta d'una pell seca com pergami, els ulls enfonsats i macilents, la barbassa blanca i desordenada. Respira fatigosament i l'aire en passar als seus pulmons xiula com si entrés en un orgue desballestat. ¡Qui l'ha vist i qui el veu! Aquell vailet ros i vermell de galtes, rubert de salut i força que era quan el coneguèrem! Ningú no ho diria, si no sabés del cert que no l'han canviat.

La cambra està envaïda per una penombra en la qual tots els objectes s'esfumen igual que en una fotografia desenfocada. Tan sols el panteixar desficiós del vell em mostra l'existència d'un ésser encara vivent. Hi ha moments, però, que la respiració s'interromp i aleshores se sent clar el gra de sorra de la clèpsidra com cau, mesura de l'eternitat. El moribund s'ha adonat de que obrien la porta i m'ha vist, car ha fet un lleu moviment amb el cap i ha clavat en mi els seus ulls brillants com dues espurnes. Després ha alçat el braç nu i sec com un sarment.

—¿Què voleu?—ha dit amb veu opaca.

—Us vinc a vetllar—he dit jo per respondre quelcom.

—Deixeu-me tranquil. Voldria morir sol, que ningú em veïés...

—¿Ja heu fet testament?—he interromput.

—¿Què potser sou el notari? Si és així, ja us en podeu entornar. No us necessito. No tinc res a dir ni per deixar en testament.

—No, amic, no sóc notari. Vull acompanyar-vos en aquest moment difícil.

—¡I tan difícil! ¿No ho veieu que em moro?

—Heu de tenir resignació. Vós, al contrari dels humans, sabeu exactament els dies, les hores, els minuts i els segons que heu de viure. La vostra existència no pot allargar-se ni una partícula d'instant més enllà del terme senyalat. Ara, el que us cal, és fer examen de consciència.

—¿Ni ara tinc dret a reposar? ¡La consciència, la consciència...! Bé prou que m'ha rosegat i em rosega encara en aquest tràngol suprem. Solament de pensar que he de retre comptes d'aquí unes hores escasses m'acaba les forces. Si no fós que tinc la vista encara plena de llum de l'Exposició que he fet...

—Atureu-vos, amic. Es l'hora de la sinceritat, ara Vós, tan sols l'heu inaugurada l'Exposició. De fer-la en tingueren cura molts antecessors vostres.

—No m'amoïneu amb suspicàcies tan concretes. Feu-me el favor d'obrir la finestra per a que il·luminin els meus darrers instants les meravelles de Montjuich. Obriu, obriu. No tingueu por del fred. Deixeu-me sentir com canten aquelles fonts fantàstiques de l'enginyer Buïgues, que jo he tingut la sort d'engegar. Voldria estar-m'hi per sempre més en aquells jardins de llegenda. Jo que em creia que en tocar les campanes de la meua mort també s'acabaria l'encís, ara sembla que volen deixar al meu successor el goig de poderles fruit encara.

—No sigueu egoista. Al menys que els altres també se'n gaudeixin.

—Sí, sí. Ja sabreu el que val, tot això. Per mi, que durí tant com pugui. Un o altre ho pagarà.

—De moment sembla que ja ho paguem. El Dictador, abans d'anar-se'n ens ha volgut fer un present.

—¿Tanmateix se'n va? Jo també em pensava que vindria amb mi. Els diaris sortiren un dia tan àmples de poder donar la notícia: però em sembla que encara n'hi ha per dies. Es veu que això de les Dictadures costa de desarrelar. La dificultat sempre està en trobar el moment oportú.

—Sí, sí. Però ja veieu que el mateix Dictador ha presentat un balanç de la seva obra amb el qual surt al pas dels eters descontents. «Tenim cinc mil milions de deute—els diu—però, guaitau el que hem fet: carreteres, carrils, monuments, etc.»

—Es ben cert. Ja sabeu allò que deia Napoleon: «En la guerra i en l'amor sempre és el primer el diner, el diner i el diner». Per això Cambó va escriure el seu famós llibre que ha obert els ulls a molta gent.

—¿Us va agradar?

—No vaig trobar temps per llegir-lo. Tenia massa feina. Però un secretari me'n donà un resum. Es un mèrit que m'apunto la publicació d'aquest llibre.

—Sí, sí, perquè no us en podeu apuntar gaires més. Heu segat moltes vides honorables: Turró, dels nostres. Foch, Stresemann, Clemenceau...

—Els he fet passar endavant i estic segur que ja s'han trobat i prenen el sol en un reconet de la glòria. Foch i Clemenceau, els homes de la guerra,

i Stresemann, l'home de la pau. Potser a hores d'ara ja han combinat un plan d'arranjament de la post guerra.

—Ja convè, ja. Perquè vós, amb tota la vostra bona voluntat, no heu pogut fer gran cosa. A més, a la Xina, com si no en tinguessin prou amb la guerra civil, encara han vingut els soviètics a cercar-los raons per un carril de més o de menys.

—Sí, però, he procurat que Alemanya tingués altre cop la plena sobirania del seu territori. ¿Què me'n dieu d'això?

Evidentment és un gran pas per a la pacificació.

¿I del viatge del «Zeppelin» en torn del món?

—Teniu raó. Es un bell gest. Una bona abraçada entre els pobles.

—No us hi entusiasmeu gaire. Més m'estimo el gest ardit i heròic d'Alain Gerbault. Creieu que vaig tenir una joia de veure'l arribar a port.

—Veig que aneu fent memòria. ¿No recordeu res més?

—¡Ja ho crec! El pànic bursàtil de Wall Street, la sang vessada a Palestina i... ¿Com voleu que deixi passar per alt la reconciliació del Vaticà i l'Estat

italià? Us sembla petit aquest fet.

—Tanmateix és de gran transcendència. Mussolini bé prou que se'n vanta.

—Mussolini...

Un cop sec de tos talla la conversa. El pobre 1929 s'ofega.

¡Obriu, obriu!—cria amb veu d'en-goixa.—¡Aire, llum, vida...!

Darrera la porta se sent una rialla. Es l'any 1930 que espera.

¡No el deixeu entrar, no el deixeu entrar!

D'un campanar comencen a caure en el silenci de la nit unes batallades greus. El vell les conta amb desconhort. En sonar la que fa dotze, obre la boca i diu:

—¡Adeussiau!

I tomba el cap. La porta de la cambra s'obre. Tot s'omple de llum. Un xicotàs ros i vermell de galtes entra i salta damunt del llit. D'una puntada de peu treu el cadàver del llit.

—¡Vell fastigós!—diu amb veu potent—¡Tantes coses que havies de realitzar quan vas arribar!

—I tú ¿què penses fer?

—Molt i bo si em deixen.

—¿Si et deixen?

L'any nou riu. Pel carrer passen colles d'homes i dones que canten esbojerrats. En el límit de l'horitzó brilla, solitari, un estel.

Il·lustracions de *clup*

MARÇAL

L'Any vell i l'Any nou

L'any vint i nou s'en va! Santa nit tinguin! ens diu, tot enfonsant-se en la buidó!
El trenta, amb parrupeig com d'infantó ens desitja les gràcies que'ns convinguin.

L'any vint i nou ara és com la mortalla que's llença dins la fossa de l'oblit.
Es l'ombra que s'esmuny en freda nit, és com l'esclat d'istèrica rialla.

Es ja un passat! D'ell sols resta un record que és per molts espinosa remembrança, per pocs serà record de benaurança, que és el jutge de l'any el nostre cor.

Ve l'any trenta i ens dona el Déu vos guard amb tal fredor que gela l'esperit.
Oh! Serà un any nefast? Serà esquifit?
Si l'hem de judicar per son ésguard!

Mes ai! Que'l que ara fuig no s'en va sol!
tots ens arrebaça un tros de vida!
El nou que vé serà més homicida?
cubrirà nostres llars de tetric dol?

Oh! Quina folla dansa la dels anys?
Sembla que, amb ràbia, l'un a l'altre empeny?
Si un es ferèstec, l'altre és més ferreny
i llencen sobre el món treballs i afanys!

Adeu l'any vint i nou, que amb ton neguit, amb tes negrors i penes m'ets consol, a mon ànima empenys a emprendre el vol vers les excelsituds de l'Infinit!

M. BALLBÉ Sch. P.

Vida nova

Ultima nit de l'any!... Avui no sabriem espigolar cap dels dotze grans d'or del raïm tradicional. La litúrgia fantasiosa de la nit d'avui, mes aviat ens faria oficiar, transfigurats, davant d'un calze flamejant, esprement el nostre cor en ell, amb les dues mans enlaire, blanques, fredes i tremoloses, com dos coloms units per una rosa encesa.

La nit ens predià el turment i la defallença que ens fora mantenir aixecat el nostre cor, escolat de tota sang impura: però ens fa pressentir també, la joia i l'embriaguesa que ens fora el deixondir a nova vida.

Evoquem la quimera d'aquesta terrible transfiguració del nostre ésser, perquè si entre el passat i el per-vindre, només és el present qui serva totes les impureses, nets de cor, meravellats pel clar deixondiment de l'esperit, esperariem dalt la serra, la grandiosa renaixença de l'albada del primer dia de l'any, com uns herois il·luminats pels resplendors d'una llegenda.

Les coses passades ens són una fadiga, les coses venidores ens són una esperança, però el present ens és una mena d'esclavitud que ens va corbant el cos cap a la terra. Cal no rendir-nos a l'evidència inexorable d'aquest fat. També la Natura sent la seva fadiga i no és rendeix. Allò que seria silenciosa lassitud de mort per tota vida consumida, es converteix en ella, en un dolç repós seré, d'espera confiada. Sota l'impia desolació hivernal, germina en el seu pregon, la lleu vivificant, que es nodreix, que batega i que prepara l'incoercible esclat primaveral...

Anys han passat per nosaltres, que ha estat un hivern de repós i serenor. La nostra ànima concirosa, tament com la figura marmòria d'un angel contrit de cementiri, ha reclinat el front damunt la roca de l'oblit, i les ratxades del cerç han acabat per deixar-la erta.

Quina fe, quina ideologia, quin heroisme somniat, han retingut dormida la nostra ànima?...

Va a esbadellar-se l'albada esplendorosa de l'any novell. Naixerà amb l'albor matinal d'aquest bell dia, la joia, l'alegria i la gaubança. S'aclearirà l'hora magnífica de les vives resurreccions; surgirà l'esclat triomfal del nou dia que transpunta, del nou any que comença, de la nova vida que es renova.

Davant d'aquest espectacle sublim, cal saber sentir el goig d'encarar-nos amb la llum, d'embriagar-nos els sentits i de extasiar-nos amb l'immensa benaurança de l'encís.

També a nosaltres ens pertoca ressucitar moltes coses mortes. Moltes coses mortes que rauen entre les cendres de creences perdudes, de virtuts oblidades i esllanguides impulsions...

Sia doncs, per nosaltres aquest jorn, un jorn de major naixença que abrondi els nostres neguits i exalti els nostres anhels; que ens faci sentir la pruija combativa, l'impuls irresistible del coratge, la alegria de sentir-nos forts i la joia de sentir-nos encarnats dintre el gran ressurgiment d'aquesta nova vida.

FRANCESC ROSSETTI

Aquest signe del Zodiac correspon al mes de juliol i està representat per un lleó. El sol hi entra el dia 23 de juliol i en surt el 24 d'agost. La constel·lació és boreal i consta de 25 esteles de la qual la més bella és Regulus. Els astrònoms antics li posaren aquest nom en record del lleó mitològic que matà Hèrcules en el bosc de Nemea. També sembla que vol indicar la força que pren la calor a l'estiu.

Segons el llibre que hem esmentat tantes vegades té domini damunt de una part de Cilícia, Aràbia, Bohèmia, Costa del Mar Roig, Caldea, Itàlia, Grècia, Turquia, el Ponto, Alps i la Macedònia i en ciutats com Roma, Ravena, Cremona, Ulm, Creton, Damasc, Praga, Múrcia i Lleó. L'home que neixi sota aquest signe serà ben disposat, formós, altiu i de gran ànim, atrevit, arrogant, eloqüent i, si es dona a les lletres, savi i lletrat. Assolirà grans dignitats i càrrecs i correrà moltes terres. Si es casa tindrà de viure per la seva dona. Rebrà un mal cop de ferro i passarà algun perill d'aigua així com serà sortós en guanyos i per algun temps inveniet pecuniam absconditam. Tindrà sis malalties als 40 anys una de molt perillosa, de la qual, si en surt, podrà viure segons la seva naturalesa, 71 anys. Si és dona, serà formosa i terrible per bé que forta. Patirà de dolors de ventre i estimarà molt l'honor. Tindrà molta hisenda, serà piadosa i misericordiosa amb els pobres. Passarà el perill d'un flux de sang, car sempre en tindrà massa i podrà viure, segons la seva naturalesa, fins els 71 anys.

Rapsòdies forestals

I Oliveres mil·lenàries

Oliveres mil·lenàries que conteu segles i vides amb els dits de vostres branques abatuts i renovats. Oliveres saberudes. Oliveres tot ungides amb l'argent de les anyades i la llum d'eternitats.

A tot temps viviu enceses de fervor i de mesura i heu juntat tot d'una peça la dolç i embelliment: si les soques se us retorcen i es parteixen d'amargura vostra faç és tan serena com el blau del firmament.

Duen l'èxtasi en els llavis i en els ulls la meravella, núvies blanques i amoroses consagrades al Senyor. Oliveres venerandes. Símbol dolç que es renovella do'm la pau de la fontana i un brot de serenor.

II Pins marins

Oh, pins marins
suavis i fins
com la pregària maquillada
d'una ampla sina turmentada
que creu i dubta ensems
i s'anorrea humil

i s'estilitza
entre deliquis, muts, fervents
—poms de besades entre dents—
de branques ertes, redivives
clares de tons verd-opalins:
bells canelobres perennals
de mil blandons solemniais
fosos com brins...

Radiografia.
Pecats contrits—constants llamins
com la sentor de la reina.
Pagans i ascetes.

Tràgics dofins.
Match eternal dins la boirina
de vostres nimbes maragdins,
oh, pins marins
calzes divins!

Car, pi marí
tu ets el fadrí
qui adora i calla,

místic i gòtic ultrancer.
I per això alces tes mans
com no ho han fet pins muntanyans
—de copa obscura i baixa
—indrèduls—

I per això brindes ton pit
al blau altar de l'infinit
que t'extasia,
mentre—ai, las!—bo i reverents
tos brins com dits, pel sol i als vents
captén l'eterna pagania.

Cabellera esburifada
tota ofrena sideral
Pins marins: alga elevada
a un dossier pontifical.

Dalt t'augusta reialesa
si n'has fet de bell camí!
veus, però, la pregonesia
de jornades sense fi.

Vostres branques quan s'enfilen
d'infinit s'han torturat.
Pins marins: móns que s'apilen
cap amunt l'immensitat.

III Xipresos transhumants

Xipresos transhumants
extàtics com gegants
d'uns ulls plens de fitores,

que guaiten a desdri
el zénit turquesí,
les boires protectores.

Xipresos afuats
que aneu sempre endolats
com orfes de naixença
i un baume posseïu
de serenor i caliu:
de fortitud immensa.

Vosaltres no ploreu
ni vos desespereu
—car, ni en sabreu ara.
Sou llòbreges caputxins
—esparsos pels camins—
drets i tapats de cara.

Xipresos, sou primer
el màgic encenser
que al món tot renuncia
i puja en espirals
—reblades com punyals—
sense una covardia.

I sou, encara abans,
comboi d'austers titans
i pont d'ànimes lentes...
Senderes amicals
—catifes verticals—
de ments a les palpentes.

Escorta exagerada d'espectres del si-
damunt terra sagrada. [lenci
Enormes guardes místics
—immòbils, majestàtics—
...Xipresos transhumants!

IV "Soirée,"

A dalt del cel aquesta vetlla augusta
hi ha un no sé què de festa i de dalit.
A dalt del cel s'encén l'ampla i venusta
cambra d'argent, solemne d'infinit.

Per tot arreu l'innúmera i robusta
pompa estelar seguida dins son llit
—i encara un cop, brutal, l'empenta injusta
d'ulls pecadors i estrelles, fit a fit.

Irromp un vals i esclaten les figures
d'ofuscadores hostes rutilants,
talment doll inexhaust dins les altures.

I aquella apoteosi amb meravelles
és el triomf de somnis—flors o estrelles—
d'oliverars, pinedes i gegants.

JOSEP ARTIGUES-RIERA

Els estius de la meva infantesa

Treball guanyador del premi
en el Concurs literari del
Col·legi de Santa Anna.

La casa de pagès del "dido"

Entre el torrent dels Vinyals i el
del Molí Vell, de cara al mar, la casa
de pagès del «dido» tenia regust de
masia pairal. Senzilla i alegroia, d'un
color més aviat torrat i tota voltada
de conreus, donava gust de veure.

I jo me l'estimava com si fós la
casa dels meus pares. Hi havia pas-
sat tots els estius des de quan tot
just començava a caminar.

Quan, una vegada acabat l'estiu,
havia d'anar al col·legi, m'amagava
dessota la taula i em posava a plorar
de bona gana.

Més que «cal dido» jo en deia «ca
la dida». No era la meva, però. La
dida era la de la meva mare sinó que
l'anomenava i l'apreciava com si fós
la meva.

L'anar a estiuajar a «ca la dida»
era per mi passar una temporada al
Paradís.

Tan bon punt l'estiu començava
tots els «trastos» de casa anaven a
parar al carret del bon recader, un
pobre vellet que amb prou feines po-
dia governar el ruc que tirava del
seu carro.

Llavors jo ja endevinava que el
dia d'anar a «ca la dida» ja era ar-
ribat.

El "tio" Vicens

Sí, el «tio» Vicens.
Voleu saber qui era?
Senzillament un jornalero valencià

més bon home que tots els jornalers
valencians que a «ca la dida» hagin
tingut.

Amb el mocador lligat al cap, la
faixa plena d'utensilis i la brusa més
curta que la camisa d'una criatura de
bloquers, era el més característic del
tipus valencians.

Mentre ell treballava a la feixa de
les patates, jo assegut en un marge
l'hi buscava conversa i ja tenien els
dos acontentats.

Altres vegades, vora el foc que ell
encenia al costat del porxo per fer-hi
el sopar, m'explicava aquells contes
tan fantàstics de la seva terra, boi ti-
rant els caragols de viu en viu a
l'olla de l'arròs.

El Vicens, de tots els jornalers, era
el meu millor company.

La sinia

La sinia estava en un extrem de
les terres del «dido».

Jo hi havia anat moltes vegades
amb el Sebastià, un dels fills del
«dido», a acompanyar-hi la «Morica»,
aquella pobra mula que no parava
mai de rodar la sinia sinó quan tenia
mandra.

Mirant els catúfols negrosos i ro-
vellats que pujaven l'aigua del pou
hi passava hores i més hores sense
cansarme'n mai.

Quan la «Morica» va ésser vella,
el Sebastià va posar un motoret a la
nòria i llavors des de tots els llocs
del camp es sentia aquell clec... clec
del motor com si volgués escarnir
els bramuls de la mula.

Amb aquest canvi la sinia, sense la

Signe representat per una donzella. El sol hi entra el 24 d'agost i en surt el 24 de setembre. La constel·lació consta de 110 esteles de les quals la més brillant és l'Espiga. Sembla que els antics l'anomenaren Virgo per demostrar l'estèril·litat de la terra en aquest mes.

Té domini damunt de Grècia, part de Pèrsia i Babilònia, Síria, Mesopotàmia, Sicília, Rodhes, illes de Candia i en les ciutats de Pàvia, París, Ferrara, Tolosa, Parenzo, Corint, Lleyda, Toledo, Avila i Algecires. L'home que neixi sota aquest signe serà honrat, cast, de noble condició, sol·licit i tindrà bona cura de les seves coses. Assolirà algun càrrec o manament. Vergonyós i variable, i tindrà riquesa, però esdevindrà pobre per no saber-se regir i governar. Algunes malalties fins els 30 anys i, segons la seva naturalesa, arribarà als 84 anys de vida. Si és dona serà vergonyosa, treballadora i molt devota. Caurà de molt alt i viurà quelcom malaltissa. Des dels 30 als 36 anys tindrà una perillosa malaltia i segons la seva naturalesa, podrà viure fins els 77 anys.

Dibuixos d'E. Vidiella

«Morica», restava quieta i des de llavors va perdre tot l'encís.

I jo ja no hi anava tant fins que la vaig deixar oblidada.

El paller

Darrera la casa, en un revolt del torrent, el paller anava esperant la seva fi.

De petit petit ja hi havia tractat amb el paller. Els mossos o el Pepet me'n duien a dintre el cove que després havia de servir per portar la palla.

Quan no era així hi anava mig de amagat, doncs per aquell cantó hi havia el safareig i els de casa no m'hi deixaven acostar.

Cada dia el paller s'anava fent més petit i semblava que s'anés tombant cap a un costat no podent aguantar la feixugesa del temps.

Però el trobava tan lligat amb la mateixa casa, amb l'era i amb aquelles feixes de fesoleres i tomateres que no podia passar massa temps sense veure'l.

La feixa que era per mi

Quina era aquesta feixa?
S'ha de fer una mica d'història per comprendre-ho bé.

Cada any el «dido» em deixava una feixa del davant mateix de la masia, perquè jo hi pogués sembrar i més que tot jugar sense que ningú em destorbés.

Una vegada hi vaig fer un camí després de moltes passades de magalla.

A la dreta del camí hi havia unes quantes mongeteres que quasibé ja eren tardanes.

Alguna col que havia sembrat a l'altre cantó del camí les orugues se me l'havien menjat.

I un pinyol de no sé quin fruiter que havia colgat en un recó no sé com és que no va créixer.

Els reguerons de l'aigua

Quan era a «ca la dida» res em plavia tant com ficar-me de peus als reguerons de l'aigua.

Amunt i avall d'aquell que lliscava pel costat d'un marge ufanós hi havia passat tot un dia.

A vegades boi seguint un regueró me n'anava lluny de la casa i quan m'adonava que n'estava molt separat em venia una mica de por, no més una mica, però.

Llavors tornava endarrera, sempre seguint el regueró.

Aquest signe el representaren els antics per una balança sens dubte per l'igualtat dels dies i les nits en aquesta època de l'any. També diuen els comentadors de les Geòrgiques de Virgili que la justícia administrada per August inspirà els astrònoms a donar-li el nom de Libra. Així mateix es podien inspirar en dues estrelles d'igual brill que figuren en la constel·lació les quals semblen els platets d'una balança. El sol hi entra el 24 de setembre i en surt el 23 d'octubre.

Té domini damunt de Àustria, Cespèria, Bactriana, Reggio, Toscana i Síria i en les ciutats de Plascència, Lodi, Parma, Gant, Viena, Burgos, Almeria i Salamanca. L'home que neixi sota aquest signe serà honrat i venturós en tot allò que emprengui. Inclinat a anar a terres estranyes on tindrà més èxit que en la seva pròpia, de bons consells i tindrà per viure, per bé que sofrirà alguns treballs i dissorts. Una malaltia als 6 anys, una altra als 18 i als 35 una altra. Si és dona tindrà un caràcter alegre i molt familiar. Rebrà mal als peus per foc i algunes malalties. Li agradarà viatjar i córrer món. Podrà viure fins els 66 anys.

Aquesta caminada era bastant llarga abans no arribava a la casa. Algun cop ficava els peus en un lloc massa fangós i ja em tenien colgades totes les cames i les calces tan xopes que no em deixaven caminar.

Volgueu-ne, aleshores de crits i ploricons.

Algunes vegades el gos em venia a auxiliar, però encara em feia agafar més por.

D'aquestes remullades n'havia pres quisap-les i no us dic res quan en el llit no em podia aguantar de dolor.

Boi i essent així, cada vegada que passava per la vora d'un rec d'aigua, aquesta tan clara i joganera em temptava i no podia fer menys que descalçar-me i corre amunt i avall del regueró de l'aigua.

Les vetlles d'estiu

Després d'haver sopat a la llum

d'una llàntia d'oli, els homes entaulaven conversa.

Jo no m'hi ficava pas en la conversa dels grans, només escoltava... escoltava fins que quedava adormit.

Les narracions de les gestes dels carlins o les fantàstiques aventures de les bruixes de Burriach i Montcabrer em tenien admirat.

A vegades somniava i tot.

Quan el «dido» explicava les seves fetes de llavors que era del sometent o es desenrotllava un enraonament sobre l'anar a buscar bolets, no em podien fer anar a dormir.

Hi havia dies que l'esposa del Vicens també ens contava alguna rondalla del seu poble, després d'haver-nos convidat a menjar «madelenes» pastes de massapà, que els seus parents l'hi enviaven des de Benicarló.

A buscar caragols

Els dies que havia plogut, després d'haver-se fet fosc, tots els de la casa anàvem a buscar caragols.

Amb una espelma, un cistell i unes esparidenyes velles, començàvem a furgar per entre les herbes molles dels marges i dels canyers.

A la poca estona de caminar ja trobàvem un altre grup amb el seu llumet també buscant caragols.

I més enllà un altre i un altre...

Per totes les contrades es veien llumets i més llumets i vinga més gent buscant caragols.

Com que eren pocs els dies que plovia, aquestes sortides també escajeaven.

No em pregunteu, doncs, quina alegria era la meua quan trobava tan sols un caragol i una monja i quan veia que el cistell s'anava omplint d'aquests animalets tan graciosos.

La post

Per si no ho sabéssiu la post és una fusta plana tirada per un cavall, que serveix per aplanar la terra després de la llaurada.

El mosso quan havia de passar la post per alguna feixa em convidava a pujar-hi per fer més pes.

Sobre aquell carruatge sense rodes hi anava content com si fós l'home més feliç d'aquest món.

Fent equilibris damunt la post, que aixafava terrossos més grans que jo mateix, hi anava il·lucinat com si em passegés amb un cotxe amb rodes de goma i tot.

Ben mirat per mi això d'anar a cavall de la post no era una cosa massa vulgar.

El dia que hi podia anar, era dia de festa.

Ara feia una tamborella i el mosso m'havia de pescar d'entre mig dels terrossos.

Signe representat per un escorpi perquè quan el sol hi entra el temps comença a mossegar i punxar amb fred i tempestes de llamps i trons. El pas del sol està comprès entre el 23 d'octubre i el 22 de novembre.

Té domini damunt d'Escòcia, Síria, Mauritània, Getúlia, Capadócia, Judea i en les ciutats de Messina, Pàdua, Aquileia, Cremona, Buggia, València, Xàtiva, Segòvia, Tudela, Fraga, Màlaga i Burgos. L'home que nasqués sota aquest signe serà de mals costums, luxuriós, mentider, porfiat, de tracte doble i inclinat al furt, greu i amigable i de bones paraules, però falses: sed sapiens dominabitur Astris. Patirà dolors al ventrell i passarà perill de cop de pedra i de ferro. S'inclinarà a anar per diverses terres i serà tan subtil i astut que ningú no l'entendrà. No serà ni molt ric ni molt pobre. Tindrà algun's malalties per bé que petites i, segons la seva naturalesa, podrà viure fins els 61 anys. Si fós dona, serà amigable, forta i terrible i habere cicatrices et maximum periculum vitae. Sufrirà sovent dolors de ventrell i viurà malaltissa. Segons la seva naturalesa podrà viure fins els 72 anys.

Dibuixos de Rafael Estrany

Quan menys m'ho pensava el cavall donava una estrabada i em veia amb mil treballs per aguantar-me dret damunt la post.

Tot d'una sota d'aquesta es posava un terrós d'aquells tan grossos i ja ens teníem fent un saltironet al mosso, a la post, i a mi.

Les sortides del dissabte

Els dissabtes el meu pare em portava a fer una passejada.

Quasi sempre fèiem el mateix camí. Al sortir de «ca la dida» seguíem un senderó del costat del torrent dels Vinyals i ens arribàvem fins un bosquet de vora Cabrera.

Algunes vegades fugint de l'ordinari pujàvem al Montcabrer.

Des de cal Músic, com així anomenaven a cal «dido», me l'havia mirat moltes vegades, amb la seva creu al cim i les seves faldes cobertes de pinedes i vinyars, amb un gest d'enveja.

Ella si que era feliç mirant per damunt de tota la plana i la mar.

Per això quan amb el meu pare anàvem a Montcabrer n'estava content i envejós de l'excursió a la muntanya de la creu.

La verema

A l'acabament de setembre la ve-

Nou Establiment ● Sant Cristòfor, 19

Galetes fines
Confiteria selecte

Productes de l'acreditada marca

“VICTORIA,”

de la casa JOSEP CREUS SELVA, S. A.

BADALONA

PREUS EXCEPCIONALS --- DE LA FÀBRICA AL CONSUMIDOR

Concessionari: E. Masclans

Sant Cristòfor, n.º 19 - MATARÓ

Francisco Fàbregas

Successor de l'antiga “Casa Recorde” Fundada en 1774

Joiaria - Plateria - Rellotgeria i Optica
Preus reduïts - Exactitut en els encàrrecs
Gran assortit en objectes per a regal

PREU FIXE

Enric Granados, 45 - Mataró

Banco de Catalunya

Capital social: 25 000.000 de Pessetes

Casa Central: Rambla dels Estudis, 10-Barcelona

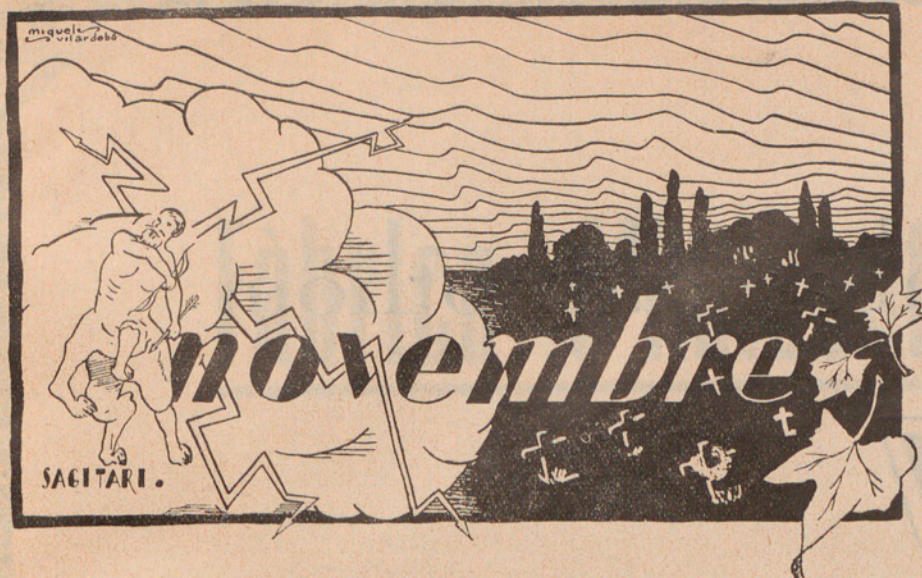
SUCURSALS: Madrid, Girona, Lleyda, Tarragona i Mataró.
AGENCIES: Barcelona (Sans, Sant Andreu i Gràcia), Arenys de Mar, Badalona, Hospitalet i Port-Bou. — FILIALS: «Banco de Reus de Descuentos y Préstamos», Reus, Alcover, Alforja, Amèl·la, Ascó, Batea, Borjes Blanques, Calaceite, Cambrils, Caspe, Cornudella, Espuga de Francolí, Falset, Flix, Gandesa, Juneda, Maella, Montblanch, Montroig, Mora de Ebro, Mora La Nova, Riudoms, Santa Coloma de Queralt, Sarrià, Selva del Campo, Tivisa, Valdealgofra, Valderrobres, Vilaseca, «Banco de Tortosa» Tortosa, Benicarló, Amposta, Morella, Vinaroz, «Banco de Olot» Olot, «Banque de Catalogne» (Paris-Perpignan-Cerbère)

Sucursal de Mataró: Sant Josep, 6

Telèfon núm. 29 - Apartat núm. 15

Compra i venda de Valors. - Descompte de cupons. - Canvi de Monedes. - Girs i Cartes de crèdit. - Negociació de Lletres. - Suscripció a Emprèstits. - Comptes corrents en moneda nacional i estrangera.
: : : Valors en custòdia. - Préstecs amb garantia de valors. : : :

SERVEI ESPECIAL de CAIXA d'ESTALVIS amb ABONO d'INTERÉS al 4%.

Les 65 estrelles que formen la constel·lació suggeriren sens dubte als astrònoms primitius la silueta d'un arc llançant una fletxa. La tradició ha fet que es dibuixés també el sagitari en forma de centaure. Altres creuen que les fletxes representen els efectes del temps en aquesta època. El sol hi entra el 22 de novembre i en surt el 22 de desembre.

Aquest signe té domini damunt d'Espanya, Aràbia feliç, Esclavònia, Dalmàcia, Etrúria i part de Ligúria i en les ciutats de Malta, Avinyó, Jerusalem, Ast, Milà, Jaen, Calahorra i Medinaceli. L'home que neixi sota aquest signe serà vergonyós, afable, honest i venturós, inclinat a viatjar per mar d'on li vindrà tenir hisenda. Rebrà mal d'animal quadrúped i patirà algunes malalties, als 7, 18 i 28 anys. Viurà, segons la seva naturalesa, fins 67 anys. Si fós dona serà temorega i vergonyosa. Assolirà riqueses i serà nomenada Mare de fills. Una malaltia als 4 anys, una altra als 21 i als 30 una altra. Segons la seva naturalesa pot arribar fins els 57 anys.

rema venia a posar fi el nostre estiu.

El «dido» es cuidava de veremar vèries vinyes però jo amb la Verdina en tenia prou.

Ja us diré per què: la Verdina, una de les vinyes del «dido», estava situada a la falda mateixa del Montcabrer.

El dia abans d'anar a tallar raïms a la Verdina jo ja tenia angúnia.

Veia que els homes es preparaven i ja pensava en llevar-me l'endemà ben dematí.

Però l'endemà quan em llevava ja feia quatre hores que els homes se n'havien anat a la vinya.

No em desanimava pas, però, doncs sabia que el Pepet encara hi havia d'anar amb el carro.

Feia un bon esmorzar i després amb el Pepet anàvem a la Verdina.

Quan hi arribàvem la vinya era ja plena de gent enfeinejada.

A mi em deixaven que la campés per entre els ceps per si volia tastar algun ramell.

Però jo n'abusava d'aquesta llibertat fins que deixava algun cep escurat del tot.

Llavors que els carros plens de raïms de la Verdina baixaven per aquell camí que vorejaven vinyes i garroferars els crits dels carreters em feien adonar que la verema era acabada i que l'estiu era per lo tant finit.

FRANCESC ROCA

Els Benedictins civilitzadors d'Europa

(Acabament)

queja aquella Roma que estava plena de tresors durant tres dies seguits. On és aquell Imperi que semblava innacabable?... On és aquella Hege-monia? Tot ha quedat reduït al no res.

La cultura, la dignitat i la civilització en general estaven ja irremissiblement perdudes, i per tant ara més

que mai era necessari l'auxili diví per deturar aquell desgavellament total, tal volta irreparable.

Hem deixar entreveure primerament com Sant Benet era l'home enviat especial per realitzar el gran i incontestable miracle. ço és, de transformar l'Europa bàrbara en l'Europa cristiana. La glòria de la gesta que per missió divina acomplirà serà tota per l'Església que l'ha infantat i l'ha tramés: ell però, amb la seva família monàstica ocuparan un lloc d'honor en els setials del seu gremi immortal. El camí ha seguir serà el de les grans realitzacions; ço és, comencaments humils, que vol dir arrelament profund fins atényer l'objectiu proposat.

En efecte, hem constatat ja, que el treball per aquella gent els era degradant. Semblava que no més fos pròpi pels esclaus. Per tant calia començar per fer-los eutendre, que, sense dignificar el treball, no seria possible aconseguir res debó. Per aixó veiem com aquells pacients monjos amb la rigorosa imposició del treball manual, ensenyaven amb l'exemple a aquells pobles peresosos i incults que ja començaven de veure's amenaçats pel negre fantasma de la fam; amb l'exercici de les arts i oficis manuals, iniciaren el desenrotllament de la indústria i ocuparen d'aquesta manera als individus incapços del conreu de les terres; amb la importància que concediren a l'estudi de les lletres, donaren a la cultura un fort impuls, fent dels monestirs uns centres de ciència i amb l'educació de la juventut en els col·legis monacals una societat creient i cavallerosa que tots admiren encara i finalment amb l'oració organitzaren el culte amb esplendorositat, dignitat i decòrum.

Son els monjos Benedictins aquells que banyats amb la suor del treball de les seves mans transformaren els grans ermassos que hi havia prop de les seves posesions, convertint-les en ubèrrims fruits. Els camps enduts per la admiració d'aquells monjos, no trigaren en establir-se al redós d'aquells monestirs on a l'hora que hi aprenien la dignificació del treball, i trobaven mitjans de subsistència en els terrenys qu'els monjos els cediren generosament perquè aquest els corressin per compte propi. D'aquesta fuisó vingueren a la existència moltíssimes ciutats que avui anomenem de França, Alemanya, Anglaterra, Suïssa, Bèlgica, Espanya i d'altres.

Són els monjos Benedictins aquells que els luctuosos historiadors d'aquells temps ens pinten assecant pantans, cultivant camps, construint cases i carreteres, còpiant codis, traçant camins, desmuntant terrenys, canalitzant llacs i rius, tallant boscos,

Segons Macrobi el nom d'aquest signe procedeix d'un temps remotíssim. Capricorni és un monstre mig peix mig cabra consagrat al deu Pan, el qual fou transportat per Zeus al cel on quedà convertit ee constel·lació. Altres astrònoms creuen que se li donà aquest nom en record de la cabra Amaltea, dida de Júpiter. El sol entra en aquest signe el 22 de desembre i en surt el 22 de gener. Com que en entrar, el dia comença a créixer hi ha qui suposa que la representació d'aquest signe per una cabra és deguda a n'aixó.

Té domini damunt de Macedònia, Berberia, Portugal, Romandiola, Albània, Moscòvia, Tràcia, Croàcia, Índia i part de l'Esclavònia i en les ciutats de Verona, Forlì, Savoia, Favència, Constantinoble, Tortosa, Sòria i Carmona.

L'home que neixi sota d'aquest signe serà iracund, fals i mentider. Moltes vegades anirà parlant amb si mateix. Malinçònic, animós i inclinat a la guerra: Et gaudebit bonis a'ienis i Habebit curam de animalibus quadupedibus. Fatirà tribulacions mulierum causa i viurà malaltis, segons la seva naturalesa, fins el 77 anys. Si és dona serà de condició perversa i si no se'n té cura es perdrà. La mossegatà un animal de quatre peus i passarà perill de caure de molt alt. Tindrà algunes malalties lleugeres i viurà, segons la seva naturalesa, fins els 66 anys de vida.

Dibuixos de Miquel Villardebò

enderrocant ídols, acollint pobres i desvalguts, predicant a les tribus bàrbares, conreant totes les arts i moltes coses més. Son els monjos Benedictins aquells que els Emperadors, Reis, magnats i Prínceps els feren donacions a mans besades, que ells retornaren a la societat amb fruit centuplicat. Són aquells que en èpoques de fam i de guerra, tenen cura delicada envers aquelles persones desamparades de tothom. Són aquells que per salvar les normes cristianes assisteixen a les batalles i formen part de les hosts nocionals, evitant així la inhumanitat i els desordres amb els enemics pròpis de les gents d'armes. Son ells encara sovint els únics consellers dels emperadors, reis i prínceps, i els intermediaris entre els reis inobles, per apaivagar llurs rancúnies que les qüestions polítiques sempre posaven en pugna. Són finalment, ells, els savis conreadors de totes les arts. Que parlin sinó. totes aquelles magnífiques esteses de catedrals i principals edificis del nord la major part d'origen monàstic, i veureu com tant en l'arquitectura, escultura i pintura, és la mà del monjo que l'ha construït o inspirat. Belles mostres en tenim aquí mateix a Catalunya en els monestirs de Poblet, Sant Cugat, Ripoll, Montserrat i Santes Creus., glòries nacionals per la seva gran magnificència i estructura.

Hem pogut veure, encara que

a grans treis, com els monjos Benedictins per mitjà de la Regla de Sant Benet, han transformat l'Europa i també la tàctica que empraren. Han fet lo que ni el mateix Imperi Romà amb tota la magnificència després de tants segles de governar no havia pogut atényer: fer d'aquella sèrie d'estats, els capdavanters de la civilització del món i cristiana.

Conseqüència de l'intens apostolat Benedictí, tenim doncs, que tota l'Europa deu als laboriosos monjos de Sant Benet, les més principals institucions religioses i socials de l'època, i també el principal floreixement de la literatura i llengües nacionals respectives. Més que no pas als ceptres dels emperadors i corones reials, deuen la vida les nacions d'Europa als bàculs i anells dels bisbes i abats Benedictins. Amb quanta raó deia el cèlebre cardenal nordamericà Gibbons i abans ja ho havia dit Gaume que «Europa és filla de l'Orde Benedití».

S. ANSELM
Oblat Benedictí

Els signes del Zodíac

Publiquem aquest any en el nostre número extraordinari els signes del Zodíac corresponents als mesos de l'any i tan sols com a curiositat donem el significat astral que els antics els atribuïen, l'empirisme del qual ens sembla que no hem de remarcar.

Impremta Mtnerva. — Mataró

PERE FORT
AGENT COLEGIAT ≡ CUBA 60 ≡ MATARÓ
Desitja a la seva clientela i amistats un
FELIÇ ANY NOU

Banca Arnús

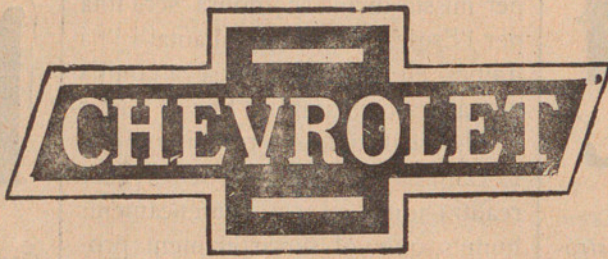
SUCCESSORA D'EVARIST ARNÚS - Fundada en 1846
— CAPITAL I RESERVES: 16.000.000 DE PESSETES —
Casa Matriu: BARCELONA Casa Central: Plaça de Catalunya, 23
Passatge del Relloige, 3
Sucursa' de Mataró: Apartat, 16 - Riera, 62 - Teléfon 40

Sucursals:
BALAGUER
BERGA
CERVERA
FIGUERES
GIRONA
IGUALADA
LLEIDA
MANRESA
MATARÓ
OLO
PUIGCERDÀ
SEU D'URGELL
SOLSONA
TARREGA
TREM
VICH

Compta i venda i entrega en el acte de tota classe de títols de contractació corrent. Descompte de cupons i títols amortitzats. Exàmen cuidadós de totes les amortitzacions de títols quals cupons hauran estat pagats en nostres caixes avisant als interessats cas de resultar algun amortitzat. Canje de títols, estampillatge, nacionalització i agregació de fulls de cupons. Subscripció de totes les emissions. Comptes corrents de títols a la vista. Dipòsit de títols en custòdia. Cobro, descompte i negociació de lletres i demés efectes comercials sobre la plaça, península i estranger. Cartes de crèdits i girs postals o telegràfics sobre la península o estranger. Comptes corrents a la vista de monedes nacionals i estrangeres amb interès i lliures de comissió. Imposicions a plaça fixe amb abono d'interès segons els plaços. Comptes d'Estalvi amb interès. Compta i venda de tota classe de monedes d'or, bitllets o xecs. Préstecs amb garantia de títols i totes aquelles operacions que integra la Banca i Borsa.

Agències:
MADRID
PORT BOU
MOLLERUSA
ARTESA
SEGRE
GIRONELLA
LA BISBAL
POBLA SEGUR
PONS
CALAF

El Cotxe econòmic i a l'abast de tothom

Dipòsit de recanvis per a tots els models de la marca.

PREUS: 6 cilindres al preu del de 4. - Xassis - camió 7.390 Pessetes
 Camió acarrossat, cabina tancada amb cristalls, toldo i arquillada 8.700 Ptes

VISITEU EL SALÓ D'EXPOSICIÓ PERMANENT DE
SERVEI CHEVROLET LITORAL

Reial, 55o

Mataró

Telèfon 344

MATARÓ

TELÈFON 151

Desitja felix Any Nou
 als seus clients i amistats.

**SASTRERIA
 E. SERRAS**

Santa Teresa, 52 **MATARÓ**

FELIÇ ANY NOU

Fàbrica d'Anissats - Licors - Xarops - Orxates

CASA FUNDADA L'ANY 1840

ANTONI

GUALBA

XAMPANYS I VINS GENEROSOS

DETALL: SANTA TERESA, 30

Telèfon, 64

MATARÓ

Un nou tindre de glò-
ria per a la ciutat de

M A T A R Ó

molfort's, S. A.
la genuina fabricació
de mitjons matoroni-
na, s'ha vist premiada

==== amb el ====

GRAN PREMI
(màxima qualificació)
per la qualitat de sos
==== articles. ====